

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.901 van 26 juni 2014
in de zaak A. 209.517/XIV-35.129**

In zake :   XXX
                  in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige
                  kinderen
                  XXX
                  XXX
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door
                  advocaat Jan Opsommer
                  kantoor houdend te 9700 Oudenaarde
                  Gentstraat 152
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

                  de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
                  de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
                  Armoedebestrijding
                  kantoor houdend te 1000 Brussel
                  Antwerpsesteenweg 59 B
                  alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1.   Het cassatieberoep, ingesteld op 19 juli 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 105.058 van 14 juni 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2.   Bij beschikking nr. 9855 van 13 augustus 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

                  De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Steffi Strickaert, die loco advocaat Jan Opsommer verschijnt voor verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster dient op 16 mei 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 4 september 2012 niet-ontvankelijk.

Op 21 november 2012 stelt verzoekster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 14 juni 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950. (EVRM)

Verzoekster zet in de memorie van wederantwoord uiteen dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet is geschonden doordat haar bijkomende argumenten om het reeds in het verzoekschrift aangevoerde middel kracht bij te zetten met het bestreden arrest niet-ontvankelijk worden verklaard omdat het om voor het eerst in de synthesememorie ontwikkelde onderdelen van het middel zou gaan. Het gaat echter slechts om bijkomende argumenten als repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij.

Verzoekster had in het verzoek tot nietigverklaring als enig middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opgeworpen, met als essentie van haar betoog dat de ambtenaar-geneesheer van de dienst Vreemdelingenzaken zonder een afdoend en volledig onderzoek tot de beslissing is gekomen dat te dezen geen sprake is van een ziekte als voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Die stelling is in het verzoek tot nietigverklaring onderbouwd op basis van het feit dat de ambtenaar-geneesheer zich voor zijn oordeel heeft beperkt tot de voorhanden zijnde medische documenten, zonder alsnog bijkomende onderzoeksdaden te verrichten.

In de synthesememorie heeft verzoekster het middel hernomen en het initiële standpunt kracht bijgezet door erop te wijzen dat de ambtenaar-geneesheer eveneens heeft nagelaten te onderzoeken of een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Zij heeft daarbij naar nieuwe rechtspraak verwezen die nog niet bestond bij het indienen van het beroep tot nietigverklaring en die zij toen dus nog niet kon aanwenden. De kern van verzoeksters betoog bleef echter ongewijzigd, haar bijkomende argumenten bevestigen enkel dat bij gebrek aan bijkomende onderzoeksdaden geen sprake van een afdoend en volledig onderzoek kon zijn. De grondslag van het middel in de synthesememorie ligt in het gebrek aan een volledig en afdoend onderzoek, niet in het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer verzoeksters actuele gezondheidstoestand niet heeft nagegaan.

Volgens verzoekster doet de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM hieraan geen afbreuk. De betreffende rechtspraak werd pas na de indiening van het beroep tot nietigverklaring gevestigd en middelen van openbare orde kunnen in elke stand van het geding worden opgeworpen. Deze onderdelen van het middel zijn ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard met het bestreden arrest.

De verwerende partij stelt terecht dat op grond van artikel 39/81 juncto 39/60 van de Vreemdelingenwet geen nieuw middel in de synthesememorie mag worden ontwikkeld. Verzoekster heeft dit ook gerespecteerd, zodat de in het bestreden arrest aangehaalde rechtspraak van de Raad van State betreffende nieuwe middelen niet relevant is. Zij herhaalt dat artikel 3 van het EVRM van openbare orde is en hoe dan ook in elke stand van het geding kan worden opgeworpen.

Verzoekster wijst er nog op dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet geen verplichting tot samenvatting van de middelen inhoudt. In de synthesememorie heeft zij haar middel hernomen en aangevuld met bijkomende argumenten als repliek op de nota met opmerkingen.

Beoordeling

5.1. Naar luid van artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voorkomend geval “uitspraak op basis van de

synthesememorie behoudens wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn.

Een middel moet in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Het is ook nieuw indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in latere procedurestukken, zoals in de synthesememorie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven.

5.2. Te dezen heeft verzoekster in het verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een enig middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opgeworpen. Zij heeft daarin aangevoerd dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid en geen afdoend en volledig onderzoek heeft gevoerd aangezien hij zich heeft beperkt tot de voorhanden zijnde medische documenten, terwijl deze onmogelijk een actueel en volledig zicht bieden op haar aandoening.

In de synthesememorie verwijst verzoekster naar de inhoud van de nota met opmerkingen van de verwerende partij en stelt zij dat daarin uitdrukkelijk naar artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen. Verzoekster leidt dan uit deze laatste bepaling af dat de ambtenaar-geneesheer ook diende te onderzoeken of een adequate behandeling voor haar aandoening in het land van herkomst voorhanden is. Zij stelt verder dat de ambtenaar-geneesheer volgens recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkend heeft geïnterpreteerd door dit laatste onderzoek niet te hebben uitgevoerd.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters kritiek in het inleidend verzoekschrift betrekking had op het gebrek aan actueel onderzoek van haar medische

situatie door de ambtenaar-geneesheer, terwijl zij in de synthesememorie deze ambtenaar-geneesheer verwijt onzorgvuldig te hebben gehandeld door één van de hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet te hebben onderzocht, met name het voorhanden zijn van een adequate behandeling voor verzoeksters aandoening in het land van herkomst. Dit laatste vormt een nieuw bezwaar dat niet in het inleidend verzoekschrift voorkomt en dat niet voor het eerst in de synthesememorie kan worden aangevoerd.

Verzoeksters stelling dat het een repliek op de nota met opmerkingen betreft, is niet dienend. Al zou de verwerende partij in die nota zijn ingegaan op het voorhanden zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst, dan heeft dat verweer geen betrekking op het middel zoals het in het inleidend verzoekschrift is uiteengezet en mag verzoekster niet op grond daarvan het middel alsnog in de synthesememorie uitbreiden. Daarenboven blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingegaan op het voorhanden zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Verzoeksters argument dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State betreffende artikel 9ter van de Vreemdelingenwet pas na het instellen van haar beroep tot nietigverklaring werd gevestigd, wettigt evenmin een uitbreiding van haar middel in de synthesememorie. Verzoekster was immers op de hoogte van de inhoud van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de daarin vervatte hypothesen. Ook zonder de in de synthesememorie aangehaalde rechtspraak kon verzoekster de voorgehouden schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opwerpen, die erin zou bestaan dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst niet zou hebben onderzocht.

Anders dan verzoekster voorhoudt, is artikel 3 van het EVRM niet van openbare orde en vermag zij een eventuele schending van die verdragsbepaling dus niet in elke stand van het geding op te werpen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 9ter, § 1 en § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert in de memorie van wederantwoord aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op twee verschillende situaties betrekking heeft, met name wanneer sprake is van een ziekte die ofwel een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt ofwel een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. Een volledig onderzoek door de ambtenaar-geneesheer houdt in dat deze een medische beoordeling moet maken van de door de aanvrager ingeroepen ziekte om na te gaan of deze ziekte bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst hetzij een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager inhoudt, hetzij een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer volgens verzoekster onderzocht of haar aandoening direct levensbedreigend was, zonder onderzoek naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft ook geen beoordeling gemaakt of de ziekte bij gebrek aan behandeling een risico op onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken. Verzoekster meent dat in het bestreden arrest ten onrechte is geoordeeld dat het advies van de arts volledig was en dat artikel 9ter, § 1 en § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast, vermits in dat advies enkel het direct levensbedreigende karakter, de kritieke gezondheidssituatie of het terminale karakter van de ziekte werd onderzocht doch niet de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst noch de andere mogelijkheid voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Verder verwijst verzoekster naar arrest nr. 223.961 van de Raad van State van 19 juni 2013 waarin wordt geoordeeld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan alleen “direct levensbedreigende” ziektes zodat de verschillende mogelijkheden voor toepassing van die bepaling moeten worden onderzocht.

Beoordeling

7. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht heeft overwogen dat de schending van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, voor zover deze bepaling zou voorzien in verschillende hypothesen waarvan er in het advies van de ambtenaar-geneesheer slechts één zou zijn onderzocht, niet op ontvankelijk wijze is opgeworpen. In het huidige middel laat verzoekster precies gelden dat een bepaalde hypothese van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet is onderzocht, hetgeen volgens verzoekster met het bestreden arrest ten onrechte zou zijn toegelaten.

Een middel dat niet of niet op ontvankelijke wijze voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aangevoerd, kan niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie worden opgeworpen. Het tweede middel is derhalve niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
Stephan De Taeye,
Pierre Barra,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
staatsraad,
staatsraad,

met bijstand van

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams